

Arrest

nr. 53 182 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn. U geeft aan dat al uw problemen verbonden zijn met de problemen van uw partner X (O.V. 6.621.274). De eerste problemen na jullie huwelijk waren in december 2007. Er kwamen twee agenten bij jullie langs, die een huiszoeking deden. Ze vonden folders en CD's van Levon Ter Petrosyan. Ze duwden de handen van uw man naar achter. U wou tussenbeide komen, maar ze duwden u naar achter. Uw partner werd meegenomen naar het politiebureau. Hij werd twee dagen opgesloten. Hij werd geslagen, en hij liep blauwe plekken op zijn lichaam op. In de nacht van 1 maart 2008 op 2 maart 2008 kwam uw partner terug thuis na de betogingen in Jerevan. Politieagenten kwamen naar jullie thuis, en ze brachten uw partner met geweld naar het politiekantoor van Metsamor. U weet niet hoe lang uw man bij de politie

werd opgesloten, maar na enkele dagen zegden ze dat hij in het ziekenhuis lag. Op 6 maart 2008 ging u uw partner bezoeken in het ziekenhuis. Hij was in een slechte toestand. U viel flauw toen u hem zag. Er was iets met zijn hoofd, en hij had een infuus. Hij lag ongeveer 10 dagen in het ziekenhuis. Ze zegden dat uw partner wapens had uitgedeeld tijdens de betogingen van februari/maart 2008. In de periode dat uw partner gearresteerd was, werd een huiszoeking bij jullie uitgevoerd. Ze duwden u, en ze gingen in de kamers kijken. Ze vonden niets, en ze gingen gewoon weg. In februari 2010 werd uw partner nog eens opgeroepen. Uw partner is dan naar de politie geweest. Ze stelden uw partner een deal voor. Ze stelden voor dat uw partner akkoord moest gaan met alle valse aantijgingen waarvan hij beschuldigd werd. Ze hebben uw partner namen laten zien, en uw partner zou vrijgelaten worden als hij informatie zou geven over deze mensen. Uw partner moest een uitreisverbod tekenen. Uw vader en uw broer kwamen begin maart 2007 om in een auto-ongeluk, en u geeft aan dat dit opzettelijk was.

U verliet Armenië op 23 februari 2010 met uw minderjarig kind, en uw partner X (O.V. 6.621.274) en reisde met het vliegtuig naar Moskou (Russische Federatie). U verbleef in Moskou tot 26 april 2010. Vanuit Moskou reisden jullie met een auto verder naar Belarus, en van hieruit reisden jullie met een andere auto verder richting België. Jullie hadden onderweg geen persoonlijke paspoortcontrole. U kwam België binnen op 30 april 2010 in het gezelschap van uw partner X (O.V. 6.621.274) en in het gezelschap van uw minderjarige zoon X, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 30 april 2010.

Uw zoon X werd op 15 augustus 2010 geboren in België.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw partner Martirosyan Arayik (O.V. 6.621.274) (CGVS, p. 4). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner Martirosyan Arayik (O.V. 6.621.274) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner Martirosyan Arayik (O.V. 6.621.274) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten (een militair boekje van uw partner, een rijbewijs van uw partner, een geboorteakte van uzelf, een geboorteakte van uw partner, een geboorteakte van uw zoon, een huwelijksakte en een diploma van uzelf) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, de identiteit van uw gezinsleden en de door u genoten opleiding, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster ontkent niet dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door haar echtgenoot. De beroepen van verzoekster en haar echtgenoot, wiens dossier is gekend onder het nr. 60 107, werden wegens samenhang samen ter zitting behandeld. Deze samenhang blijkt uit het administratief dossier en uit verzoeksters verzoekschrift, dat nagenoeg identiek is aan het verzoekschrift ingediend door haar echtgenoot en waarin de feiten en de middelen van het beroep ingediend in het dossier van haar echtgenoot worden hernomen. De Raad stelt derhalve vast dat in voorliggend verzoekschrift verweer wordt gevoerd tegen de motieven vervat in de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 53 181 van 16 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen, op grond van de volgende motieven:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

U werkte in 2003 voor presidentskandidaat Stepan Demirtchyan. Toen de verkiezingen van 19 februari 2003 en van 5 maart 2003 verlopen waren met ernstige fraude, waren er betogingen waarvoor Stepan Demirtchyan verantwoordelijk was. Op 20 februari 2003 hebben politieagenten u naar het politiebureau gebracht. U werd twee dagen opgesloten omwille van het bieden van weerstand tegen de autoriteiten van Armenië. Er was geen rechtszaak tegen u. U kende hier verder geen problemen meer door. U moest de politie wel nog geld geven om uw handelszaak verder te kunnen laten draaien. Tot 2006 werd u in de gaten gehouden. U werd constant bedreigd om de autoriteiten niet tegen te werken en om niet voor de oppositie te werken. Uw schoonvader en uw schoonbroer kwamen begin maart 2007 om in een auto-ongeval. U geeft aan dat dit geen toevallig ongeluk was. U werd op 1 december 2007 gearresteerd. Er was een huiszoeking bij jullie thuis. De politie vond folders van Levon Ter Petrosyan en ze namen u mee naar het politiebureau. U werd twee dagen opgesloten. U werd hard geslagen, en u liep blauwe plekken op aan uw rug en uw gezicht was een beetje rood. Op 20 februari 2008 wou een agent niet dat u een persoon met uw wagen naar Jerevan bracht. U was in Jerevan van 21 februari 2008 tot 1 maart 2008 waar u deelnam aan de protesten. Op 1 maart 2008 keerde u 's nachts terug van Jerevan. Om 01.00 's nachts kwamen politiemensen bij u thuis, en ze brachten u met geweld naar het politiebureau van Metsamor. U werd geslagen. U werd opgesloten bij de politie tot 5 maart 2008. U raakte er buiten bewustzijn, en politieagenten hebben u dan naar het ziekenhuis gebracht. U had hematomen op uw hoofd, een hersenschudding, en blauwe plekken op heel uw lichaam. U verbleef in het ziekenhuis tot 14 maart 2008. U werd door de politie beschuldigd van het brengen van wapens van één plaats naar een andere. Er werd geen rechtszaak tegen u gestart. U moest nadien wel geregeld geld geven aan de politie. In maart 2009 begon u te werken als brandweerman bij een overheidsinstelling. Daarna bleef de politie uit uw buurt. U kende pas opnieuw problemen in januari/februari 2010 toen de verkiezingen opnieuw werden bekeken door de Europese Unie. De autoriteiten hebben dan een commissie opgericht die de zaken die gebeurd zijn in de marge van 1 maart 2008 moest behandelen. Een familielid dat werkte bij de politie van Metsamor zei dat het mogelijk was dat u in verband hiermee door de politie zou worden opgeroepen. U werd opgeroepen op 18 februari 2010. U werd niet concreet van iets beschuldigd. Ze stelden u voor mensen van iets te beschuldigen. Ze wilden via u mensen arresteren. Het dossier in verband met het auto-ongeval van uw schoonvader werd ook aangehaald. De autoriteiten hadden dat auto-ongeval namelijk gepland. U moest ook een uitreisverbod tekenen. U tekende een papier dat u akkoord ging met alle valse beschuldigingen tegen u. Ze beschuldigen u namelijk van wapenlevering op de betoging van 1 maart 2008.

U verliet Armenië op 23 februari 2010 met uw minderjarig kind en uw partner Muradyan Nelli (O.V. 6.621.274) en reisde met het vliegtuig naar Moskou (Russische Federatie). U verbleef in Moskou tot 26 april 2010. Vanuit Moskou reisden jullie met een auto verder naar Belarus, en van hieruit reisden jullie met een andere auto verder richting België. Jullie hadden onderweg geen persoonlijke paspoortcontrole. U kwam België binnen op 30 april 2010 in het gezelschap van uw partner Muradyan Nelli (O.V. 6.621.274) en in het gezelschap van uw minderjarige zoon Martirosyan Felix, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 30 april 2010.

Uw zoon Martirosyan Aren werd op 15 augustus 2010 geboren in België.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat mensen die deelgenomen hebben aan de meeting van 1 maart 2008 ook nu nog steeds vervolgd en gearresteerd worden, en u stelt dat u op 18 februari 2010 werd opgeroepen bij de politie in verband met uw deelname aan de meeting van 1 maart 2008 (CGVS, 13 en 14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name mensen die hebben deelgenomen aan de protesten na de presidentsverkiezingen van 2008, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De zwaarwichtige problemen die u verklaarde te hebben gekend (zijnde een convocatie bij de politie waarbij ze via u mensen wilden arresteren en waarbij u bedreigd werd dat een zaak tegen u

zou gefabriceerd worden indien u zou weigeren samen te werken) op 18 februari 2010 zijn op basis van deze informatie dan ook niet plausibel.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u een uitreisverbod hebt moeten tekenen op 18 februari 2010 (CGVS, p. 13). U gaf tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal nochtans aan dat u op 23 februari 2010 uit Armenië vertrokken bent met het vliegtuig, van op de luchthaven Zvartnots in Jerevan, waar u een paspoortcontrole hebt gehad, waarbij u de reguliere passagiersweg hebt gevolgd en waarbij u geen problemen hebt ondervonden (CGVS, p. 6). Het is dan ook uitermate opmerkelijk dat iemand die een uitreisverbod zou hebben getekend, zonder problemen op legale wijze de controles op de luchthaven Zvartnots zou zijn gepasseerd. Toen u hiermee werd geconfronteerd, antwoordde u dat een kennis u geholpen heeft op die luchthaven en dat het zonder die persoon niet gelukt zou zijn om de reguliere weg te volgen op de luchthaven Zvartnots (CGVS, p. 13). Aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, duidelijk blijkt dat de controles op Zvartnots zonder uitzondering strict en rigoureuus zijn, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

In ditzelfde verband moet worden opgemerkt dat u, noch uw vrouw, de Belgische asielinstanties uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, voorlegden. Nu verklaarde u weliswaar dat u uw paspoort aan de smokkelaar in Moskou had afgegeven en niet teruggekregen had (verklaring DVZ, vraag 21 en CGVS, p. 6 en verklaring DVZ vrouw, vraag 21 en CGVS vrouw, p. 3). Aangaande uw reisroute verklaarde u voorts dat u vanuit Belarus naar België bent gereisd en geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grens (CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengenzone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Armeens paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Er kan tenslotte nog worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen bewijs kon voorleggen van de verschillende huiszoekingen die bij u thuis zouden hebben plaatsgevonden, van het uitreisverbod dat u zou hebben moeten tekenen noch van het document dat u getekend zou hebben en waarin u akkoord ging met alle valse zaken tegen u (CGVS, p. 13 en 14).

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofdte geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten (een militair boekje, een rijbewijs dat u opvallend genoeg werd uitgereikt op 19 februari 2010 oftewel vier dagen voor uw verklaarde vertrek uit uw land en een dag nadat u bij de politie werd bedreigd en een uitreisverbod moest tekenen, een geboorteakte van uzelf, een geboorteakte van uw partner, een geboorteakte van uw zoon en een huwelijksakte) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Hetzelfde geldt voor het diploma van uw partner, dat informatie bevat over een door haar genoten opleiding. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een overlijdensakte van uw schoonbroer, een overlijdensakte van uw schoonvader en een krantenartikel waarin vermeld wordt dat uw schoonbroer en uw schoonvader zijn omgekomen in een auto-ongeval) bevatten de niet-betwiste informatie dat uw schoonbroer en uw schoonvader zijn omgekomen in een auto-ongeluk. Gezien volgens uw eigen verklaringen nergens in het krantenartikel wordt aangegeven dat er kwaad opzet in het spel zou zijn, wijzigen deze documenten evenmin iets aan bovenstaande beslissing (CGVS, p. 3, 4, en 5).

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een vonnis van een hogere rechtbank en een klacht bij een hogere rechtbank) bevatten informatie over de rechtszaak die is aangespannen na de dood van uw schoonbroer en schoonvader. Gezien uit deze documenten kan worden afgeleid dat de dader van de aanrijding waarbij uw schoonbroer en uw schoonvader omkwamen werd veroordeeld tot 5 jaar cel, wijst dit erop dat de Armeense instanties wel degelijk optreden tegen dergelijke misdrijven. Bovendien blijkt uit deze documenten dat er weliswaar sprake is van onvoorzichtig rijgedrag van de dader van de aanrijding, doch nergens van kwaad opzet. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde referentiebrief van de Veteranenunie bevat een weergave van uw verdiensten in Armenië, doch spreekt zich nergens uit over uw concrete problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medische attesten uit Armenië bevatten informatie over diagnoses die gesteld werden bij uw medische problemen die u opliep bij een gevecht, doch spreken zich niet uit over de omstandigheden waaronder u uw aandoeningen zou hebben opgelopen. Terloops zij opgemerkt dat het opvallend is dat het medisch attest waarin melding wordt gemaakt van een gevecht en een ziekenhuisopname in maart 2008 (document 8) een voorgedrukt formulier betreft dat in het Russisch is opgesteld en nog dateert uit de tijd van de Sovjetunie, die eind 1991 heeft opgehouden te bestaan. Er kan dan ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit attest. Het doorverwijzingsbriefje (document 9) is bovendien niet gedateerd, zodat hier weinig waarde aan kan worden gehecht. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde convocatie van de politie bevat volgens uw verklaringen de informatie dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige op basis van artikel 235 in verband met illegaal wapenbezit (CGVS, p. 5 en 6). Gezien het gegeven dat uit dit document blijkt dat u wordt opgeroepen als getuige, en dat nergens uit dit document kan worden afgeleid dat u van iets beschuldigd zou worden waardoor u bij een eventuele terugkeer blijvende problemen zou ondervinden, wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de procedure

Verzoeker doet in zijn verzoekschrift gelden dat de uitvoering van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt. In casu doet de Raad evenwel, overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet uitspraak in volle rechtsmacht over het beroep. De uiteenzetting van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is in deze procedure niet voorzien. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanhaalt, kan worden verwezen naar hetgeen hierna, bij de bespreking van de gegrondheid van het beroep, zal worden gesteld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel wordt opnieuw de schending van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur aangevoerd. \$\$\$

3.2. De motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.4. De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing een determinerend weigeringsmotief bevat, meer bepaald het motief dat betrekking heeft op de vaststelling, na inzage van de stukken van het dossier, dat er voor personen met het profiel van verzoeker, met name mensen die hebben

deelgenomen aan de protesten na de presidentsverkiezingen van 2008, geen actuele vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voor zover verzoekers middelen betrekking hebben op de andere motieven van de bestreden beslissing, worden deze door de Raad als overtollig beschouwd, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

3.5. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet ontkent dat zijn asielaanvraag moet worden onderzocht in functie van dit profiel.

3.6. Voorts dient elke asielzoeker aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

3.7. Artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake zijn asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

3.8. In casu moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoekers voorgehouden profiel geen vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op het document "Subject related briefing 'Armenië'. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan" (gedateerd 23 juni 2010, adm. doss. stuk 23). Uit dit document blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. lid van de oppositie zonder leidinggevende functie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

3.9. Verzoeker weerlegt deze informatie waarop de verwerende partij zich heeft gesteund om tot het eerste determinerende weigeringsmotief te komen, op geen enkele manier. De Raad is derhalve van oordeel dat dit motief genoegzaam onderbouwd is en het eerste middel niet kan worden aangenomen.

3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.11. Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het dossier, van algemene informatie met betrekking tot de situatie in Armenië, en van de neerslag van het gehoor van verzoeker. Laatstgenoemde doet dienaangaande gelden dat de raadsman tijdens het gehoor opmerkte dat ze problemen had met het begrijpen van de zinnen die door de tolk werden vertaald van het Armeens naar het Nederlands, en dat dit werd meegedeeld aan de dossierbehandelaar. Nergens in het verslag evenwel wordt gewag gemaakt van een tussenkomst terzake. Hoewel het gehoorverslag van de Commissaris-generaal geen authentieke akte of procesverbaal uitmaakt, bestaat niettemin een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd. (R.v.St, nr. 167.854, 15 februari 2007). Verzoekers loutere beweringen volstaan dus niet om zijn standpunt aannemelijk te maken. Bovendien zijn ze ook niet dienstig om het determinerend motief in een ander daglicht te stellen: zoals reeds gezegd betwist verzoeker het profiel dat hem wordt toegeschreven en op grond waarvan de verwerende partij, daarin bijgetreden door de Raad gelet op de stukken van het dossier, tot de conclusie komt dat er geen actuele vrees meer is, niet. Daar waar verzoeker, ten slotte, aanvoert dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd die niet in acht werden genomen door de verwerende partij, is de Raad van oordeel dat deze grief feitelijke grondslag mist, gelet op de uitgebreide bespreking van de in het administratief dossier aanwezige stukken in de bestreden beslissing. Overigens geeft verzoeker helemaal niet aan welke stukken dan niet mee in het onderzoek zouden zijn betrokken. Uit dit alles blijkt dat de

verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak en verzoeker niet aantoont dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Het tweede middel is niet gegrond.

3.12. Ten slotte, waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM aanvoert benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor werd reeds vastgesteld dat niet is aangetoond dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus gelet op de niet-vervolgving van de opposanten van het Armeense regime. Het middel kan niet worden aangenomen.

4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de middelen niet kunnen worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij genoegzaam heeft kunnen besluiten dat geen actuele vrees aanwezig is. In hoofde van verzoeker kan noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch, gelet op het feit dat verzoeker geen andere elementen aanhaalt dan deze met betrekking tot zijn asielrelaas en gelet op hetgeen voorafgaat, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus aannemelijk worden gemaakt.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS